

Arrest

nr. 321 199 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 3 november 2023 en verzoeken beiden op 6 november 2023 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Georgische nationaliteit. U werd geboren op 20 maart 1989 in Tsalenjikha. U bent Georgiër van etnie en orthodox christen van religie.

In 2011 ging u een contract aan bij het Georgische leger. In 2013 werd u naar Afghanistan gestuurd, waar u samen met uw collega's slachtoffer werd van een ontplofte mijn. Twaalf van uw collega's, onder wie uw dorpsgenoot B. S., kwamen meteen om het leven. Zelf raakte u gewond en lag u twee weken in een coma.

Twee maanden na het incident keerde u terug naar Georgië. De vader, moeder en broer van B. S., die tevens uw burens waren, vielen daar uw ouderlijke woonst binnen en brachten schade toe. Ze waren razend en vonden dat u schuld had aan S.'s dood. Er werden pogingen gedaan om uit te leggen dat u geen schuld had aan het incident en aan zijn dood, maar daar wilden ze niet naar luisteren. Gedurende een twintigtal dagen kwam u voor maximaal twee uur naar huis, maar gezien de blijvende problemen verliet u uw geboortedorp en trok u voor een maand in bij een neef in Zugdidi. Nadien verhuisde u naar een huurwoning in Tbilisi, waar u ondergedoken bleef tot uw vertrek uit Georgië.

In 2014 huwde u met uw echtgenote, I. A. (O.V.X.XXX.XXX). Zij woonde niet samen met u op hetzelfde adres maar bezocht u af en toe. Zelf verbleef ze afwisselend bij haar moeder in Senaki en andere verwanten. U kreeg met haar drie zoontjes: Ak., Al. en An.

De familieleden van B. S. bleven uw ouders sedert 2013 geregeld lastigvallen: ze probeerden gedurende de jaren een achttal keer de woning binnen te dringen en brachten vernielingen aan. Ook werd uw vader een aantal keer door hen geslagen. Uw ouders dienden minimaal zeven keer klacht in bij de politie, maar daar gebeurde niets mee, omdat de familie S. connecties zou hebben bij de politie (een neef die gewoon in een politiekantoor werkt) en bij het ministerie van Defensie (een ver familielid dat kolonel is).

Uiteindelijk werd u ook ontslagen uit het leger vanwege de dood van B. S., hoewel u een onberispelijke staat van dienst had.

In 2019 trok u naar Polen, waar u geen verzoek om internationale bescherming indiende. U werkte er drie maanden en reisde door naar Duitsland. In maart 2022 trok ook uw gezin naar Duitsland, waar jullie verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. U reisde met uw gezin verder en arriveerde in België op 3 november 2023, waar u op 6 november 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw gezin, de geboorteakte van An., een getuigenis van vier burens (met vertaling naar het Duits) over hetgeen u overkwam, en foto's en certificaten van uw tijd bij het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Wel stelde u dat u sedert uw tijd in Afghanistan moeite heeft om data te onthouden, en uw echtgenote geeft aan dat u sedert de ontplofing in Afghanistan moeilijkheden heeft in uw hoofd (CGVS echtgenote p. 9). Daar leggen jullie echter geen medische attesten van neer, waardoor de beweerde moeilijkheden niet zomaar kunnen aangenomen worden en waardoor het CGVS niet bij machte is af te leiden of er uit deze moeilijkheden eventueel een specifieke procedurele nood kan afgeleid worden. U bleek tijdens het gehoor in staat om de vragen te beantwoorden en haalde zelf aan dat u moeite heeft met jaartallen, maar dat er geen redenen waren waardoor u het gehoor niet zou kunnen afleggen (CGVS p. 3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

U vreest in Georgië de familie van B. S., een medesoldaat die omkwam bij een aanslag met een mijn in Afghanistan. Zij beschuldigen u van verantwoordelijkheid van diens dood (CGVS p. 9).

U beweert dat de familie S. u sedert 2013 is blijven lastigvallen, onder andere met herhaalde pogingen om met geweld het huis van uw ouders binnen te dringen. Uw verklaringen en die van uw echtgenote daarover zijn echter volstrekt tegenstrijdig.

U claimt immers dat de familie van B. S. sedert 2013 nog acht keer uw ouderlijke woonst bestormde, verspreid over 2013, 2014 en 2015. Uw vrouw zou bij vijf van die bezoeken aanwezig geweest zijn in de woning van uw ouders, waarbij zij telkens snel vluchtte naar het huis van andere burens (CGVS p. 8, 9, 10). U echtgenote zelf verklaart daarentegen dat de familie S. sedert haar tijd nooit opnieuw de woning is binnengevallen, maar wel via tussenpersonen boodschappen doorgaf. Ze verklaart ook dat zij nooit aanwezig was op momenten dat de familie S. u of uw ouders benaderde, en stelt expliciet dat ze nooit snel van hen moest wegvlugten (CGVS echtgenote p. 6). Die verklaringen staan volledig haaks op elkaar, wat de geloofwaardigheid van uw relaas afbreekt.

U verklaarde verder dat u en uw echtgenote weinig naar uw ouderlijke woonst durfden te gaan wegens de bedreigingen van de familie S., en u zou wegens de problemen zelfs ondergedoken geleefd hebben in een appartement in Tbilisi van 2013 tot aan uw vertrek. Uw verklaringen daarover zijn echter onaannemelijk en tegenstrijdig.

U stelt immers dat uw echtgenote en kinderen ook bedreigd werden door de familie S.: zij zeiden dat ze, als ze uw kind of echtgenote zouden zien, ze hen niet in leven zouden laten en wraak zouden nemen (CGVS p. 8). U verklaart echter ook dat uw vrouw, ondanks deze bedreigingen, uw ouders nog altijd thuis ging bezoeken, zij het dan 's nachts, om hen eten te brengen (CGVS p. 10). Dat lijkt een onverantwoord risico, gezien de familie S. - die nota bene uw ouders' burens zijn - haar zouden kunnen tegenkomen, en inderdaad vermoorden. Wanneer u gevraagd wordt waarom u zo'n risico zou nemen, zegt u enkel dat andere familieleden en uw zussen nu eten naar uw ouders brengen, en dat uw zussen dat vroeger ook soms deden maar minder vaak, omdat ze in Tbilisi wonen (CGVS p. 10). Dat verklaart geenszins waarom u en uw echtgenote er toch voor zouden kiezen haar eten te laten brengen naar uw ouders en haar zo vlak bij de mensen te brengen die van plan zijn haar te vermoorden als ze haar zien. Dergelijk onaannemelijk gedrag schaadt uw geloofwaardigheid.

U claimt verder nog dat u sedert enkele maanden na de eerste inval in uw ouderlijke thuis in 2013 naar een huurwoning in Tbilisi ging, waar u onderdook: u verliet de woning helemaal niet meer, precies vanwege uw problemen (CGVS p. 4, 15-16). Uw vrouw claimt echter dat u aan het werk was bij het leger tot kort voor uw vertrek naar Polen in 2019, waaruit valt af te leiden dat u helemaal niet ondergedoken was (CGVS echtgenote p. 9). Ook heeft zij geen weet van de huurwoning in Tbilisi waar u naar eigen zeggen sedert 2013 onafgebroken binnen zou gezeten hebben: zij vertelt enkel dat jullie af en toe wel naar Tbilisi gingen en daar dan voor een dag of een maand iets huurden, zij het dan wel in 2019 en bij de geboorte van uw oudste kind (CGVS echtgenote p. 9). Het feit dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw onderduiken, schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

U stelt dat u, als gevolg van de problemen met de familie S., ook uit het leger werd ontslagen. Uw verklaringen daarover zijn echter intern tegenstrijdig, stemmen niet overeen met de documenten die u neerlegt, en stemmen evenmin overeen met de verklaringen van uw echtgenote.

Zo claimt u zelf aanvankelijk dat u in totaal tien jaar bij het leger gezeten heeft, vanaf 2011. U ging telkens contracten aan van vier jaar: in 2011, in 2015, en opnieuw in 2019, waarbij u het laatste contract niet afmaakte omwille van uw problemen (CGVS p.5). Later verklaart u echter dat u al sedert de start van uw problemen, kort na uw verhuis naar Tbilisi, uw huurwoning nooit meer verlaten heeft, wat logischerwijze niet te rijmen valt met een carrière bij het leger tot 2019 (CGVS p.15). Bij confrontatie stelt u dat u na het overlijden van B. S. geen nieuw legercontract meer aanging en dat u al in 2013 gedwongen werd het leger te verlaten, precies omwille van de dood van S., ondanks uw onberispelijke staat van dienst (CGVS p. 15-16). Bij confrontatie met uw eerdere uitspraak over de contracten in 2015 en 2019, ontkent u eenvoudigweg uw eerdere uitspraak, wat niet ernstig is. Bij confrontatie met het feit dat dat zou willen zeggen dat u van 2003 tot 2013 in het leger zat, wat ook niet kan omdat u slechts 14 jaar oud was in 2003, antwoordt u enkel dat u op uw 17de in het leger ging. U slaagt er zo niet in de tegenstrijdigheden te verklaren. Het gegeven dat u niet eenduidig bent over wanneer u het leger gedwongen moest verlaten, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder, gezien u beweert dat het precies wegens de dood van B. S. en uw problemen is dat u ontslagen werd.

Na uw gehoor op het CGVS bezorgde u overigens nog enkele certificaten uit uw tijd bij het leger. Twee daarvan zijn gedateerd in 2017 en in 2019 (zie groene documentenmap), hetgeen niet te rijmen valt met de bewering dat u in 2013 moest stoppen bij het leger én sedertdien volkomen ondergedoken leefde.

Verder verklaarde uw echtgenote dat u wel degelijk in het leger was tot kort voor uw vertrek naar Polen in 2019. Na uw buitenlandse missie in 2013, zo verklaarde zij, zou u steeds in Senaki gestationeerd geweest zijn. U zou weinig verlof gehad hebben van het werk en zij zou op uw verlofdagen naar Senaki gereisd zijn met de kinderen om samen tijd door te brengen (CGVS echtgenote p. 8-9). Bij confrontatie met uw verklaring dat u in 2013 moest stoppen bij het leger, stelt uw echtgenote enkel dat u veel fouten gemaakt heeft en dat u moeilijkheden hebt in het hoofd sedert de ontploffing, hetgeen de tegenstrijdigheid niet verklaart.

Uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen over uw ontslag uit het leger schaden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

U stelt dat u en uw ouders meerdere keren klacht indienden bij de politie, maar dat zij niet ingrepen. Ook daarover zijn uw verklaringen echter tegenstrijdig en bevreemdend.

Zelf zou u bij de eerste inval in uw ouderlijke woonst samen met uw vader klacht ingediend hebben in 2013. Daarna zouden uw ouders nog bij elke nieuwe gewelddadige inval klacht neergelegd hebben, minstens zeven keer. Zij werden dan door de politie meegenomen naar het bureau om verklaringen af te leggen (CGVS p. 11-13). Uw echtgenote stelt echter dat de politie bij incidenten weliswaar gebeld werden door neven of burens, maar dat u, noch zij, noch uw ouders ooit klacht neerlegden. Ze ontkent expliciet dat iemand van uw familie ooit naar het politiekantoor ging om klacht in te dienen (CGVS echtgenote p. 6-7). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid werpt zij enkel op dat u zich mogelijk vergist heeft (CGVS echtgenote p. 8). Dergelijke tegenstrijdigheid breekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder af. U stelde tijdens het gehoor overigens dat u nog documenten zou bezorgen van de ingediende klachten, maar stuurde na het gehoor enkel documenten in verband met uw tijd bij het leger (CGVS p. 16).

U legt ook bevreemdende verklaringen af over de reden waarom de politie met al die klachten niets gedaan heeft. De familie S. zou een ver familielid hebben, D. K., die kolonel is bij het leger. Hij zou volledig aan hun kant gestaan hebben en u ook beschuldigd hebben van de dood van B. S., wat zeer bizar overkomt gezien deze man zelf in het leger dient en logischerwijze zou moeten inzien dat u geen schuld had aan de mijnontploffing, waarbij u zelf gewond raakte. Bizar genoeg stelt u dat de S.'s, wanneer ze uw ouderlijke woonst bestormden, kolonel K. opgebeld hebben, waarop deze vier keer persoonlijk ter plaatse kwam, en hen motiveerde om nog meer schade toe te brengen (CGVS p. 11-12). Het komt volstrekt onrealistisch over dat een kolonel niet alleen de kant van de familie S. zou kiezen, maar ook de tijd zou nemen om hen hoogstpersoonlijk te komen motiveren wanneer ze uw familie aanvallen. Verder zou u een neef hebben, B. G., die politiemans is zonder verdere rang (CGVS p. 11, 13). Wanneer u wordt gevraagd hoe iemand met zo'n lage functie invloed kon uitoefenen, stelt u enkel dat hij politielui die naar uw ouderlijke thuis opgeroepen waren, "aanmoedigde" om de familie S. niet tegen te houden maar alles juist erger te maken (CGVS p. 14). Ook dat is een bevreemdende, blote bewering.

Uw echtgenote legde overigens uit dat jullie niet hoopten op bescherming door de politie omdat ze niet goed werken in de regio. Wanneer haar expliciet gevraagd wordt of er een reden zou zijn dat de politie de familie S. zou beschermen, stelt ze niet te weten of er een band is tussen de politie en de familie S., maar dat dat niet uitgesloten is. Bij confrontatie met het feit dat u duidelijk verklaarde dat er sprake is van connecties, stelde ze enkel vaagweg dat jullie van dezelfde mening zijn, maar dat ze niet kan bewijzen dat er connecties zijn. Ze had geen idee wie concreet de connecties van de familie S. zouden kunnen zijn (CGVS echtgenote p. 7-8). Dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte zou zijn, komt niet overtuigend over, wel integendeel: logischerwijze zou kunnen worden verondersteld dat zij op de hoogte is van deze belangrijke elementen in het probleem dat jullie leven al jarenlang beheerste.

Uw bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen over de reactie van de politie op uw problemen, schaden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Door de veelvuldige tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw relaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Georgië een gegronde vrees zou moeten koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw paspoorten en de geboorteakte van An. bevatten identiteitsgegevens die momenteel niet ter discussie staan. De certificaten en

foto's van uw legerijd vormen een bewijs van uw tewerkstelling bij het leger, maar ook dat werpt geen ander licht op bovenstaande. De brief van uw bureu over uw problemen ten slotte is een persoonlijke getuigenis met een gesolliciteerd karakter, waardoor de bewijswaarde ervan zeer relatief is, en is zodoende niet in staat om uw geloofwaardigheid te herstellen.

U vroeg een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op, maar gaf daarop geen opmerkingen door. Met betrekking tot de opmerkingen van uw advocaat aan het einde van het gehoor kan nog het volgende worden aangestipt. Uw advocaat haalde aan dat het gehoor van uw echtgenote zeer kort duurde waardoor zij niet in de beste omstandigheden haar relaas kon doen, en zij snel alle tegenstrijdigheden tussen haar en uw beweringen moest verklaren (CGVS echtgenote p. 9-10). Het gegeven dat het gehoor korter duurde, namelijk van 17.28 uur tot 18.23 uur, vormt geen afdoende verklaring voor het feit dat de antwoorden van u en uw echtgenote op kernvragen manifest verschillend waren. De korte duur van het gehoor kan zodoende geenszins bovenstaande incoherenties en tegenstrijdigheden vergoelijken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Georgische nationaliteit. U bent orthodox christen van religie en Georgiër van etnie. U werd geboren op 27 juni 1988 in Khobi.

In 2014 begon u een relatie met uw echtgenoot B. K. (O.V. X.XXX.XXX). U kreeg met hem drie kinderen. U verklaart dat u Georgië verliet om dezelfde redenen als uw echtgenoot (CGVS p. 4-5).

Het feitenrelaas van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot (CGVS p. 4-5). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers een beoordelingsfout aan en beroepen zij zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers beginnen hun betoog door te stellen dat zij uitdrukkelijk volharden in hun asielrelaas en hun vrees voor vervolging die hieruit voortvloeit. Zij vervolgen dat in de bestreden beslissingen wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van hun relaas op grond van veelvuldige tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Verzoekers betwisten op zich niet dat er uit een globale lezing van hun verklaringen kan afgeleid worden dat veel van verzoekers verklaringen, en met name zijn verklaringen met betrekking tot (exacte) data en jaartallen, tegenstrijdig zijn. Zij menen echter dat dit het gevolg is van geheugenproblemen die hij heeft. Verzoekers verduidelijken dat deze geheugenproblemen in hoofde van verzoeker zijn ontstaan door wat hij heeft meegemaakt in Afghanistan, waar hij een achttal maanden gediend heeft als soldaat van het Georgische leger en waar hij betrokken geraakte bij een ontploffing die ook de aanleiding gaf voor zijn problemen. Zij citeren de verklaringen die verzoeker in dit verband tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aflegde. Verder verwijzen verzoekers naar de verklaringen die zij beiden tijdens hun persoonlijke onderhoud aflegden inzake verzoekers geheugenproblemen. Zij benadrukken in deze dat verzoeker zowel bij aanvang als in latere fases van zijn persoonlijk onderhoud zijn geheugenproblemen aanhaalde. Zij stellen dat verzoeker hierbij ook vaker verwijst naar het feit dat hij niet op de hoogte is van de exacte data en dat zijn vrouw dit beter weet, zelf met betrekking tot gebeurtenissen die hij zelf heeft meegemaakt. Volgens verzoekers is dit een duidelijke indicatie van de impact van het trauma als gevolg van de gebeurtenissen in Afghanistan. Bovendien onderstrepen zij dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verduidelijkte dat verzoeker problemen en moeilijkheden in zijn hoofd heeft door de ontploffing in Afghanistan en dat hij hierbij heel wispelturig kan overkomen. Waar de commissaris-generaal verzoekers in de bestreden beslissingen verwijt geen medische attesten voor te leggen met betrekking tot de geheugenproblematiek van verzoeker, stellen verzoekers dat dit niet wegneemt dat de verwerende partij niet meer rekening had kunnen houden met zijn verklaringen. Zij voegen hieraan toe dat zij alsnog inspanningen trachten te leveren om de medische problematiek te kunnen laten vaststellen door een arts. In deze benadrukken zij dat verzoekster verzoeker graag wil laten onderzoeken (in België) en dat zij dit ook verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekers besluiten dat zij zeker niet ontkennen dat verzoeker in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud ondanks zijn geheugenproblemen, maar dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze situatie (zoals hierboven geschetst) bij de beoordeling van hun verklaringen. Zij voegen hieraan toe dat het bewezen is dat trauma een grote impact kan hebben op het geheugen en op de manier waarop iemand zijn relaas weergeeft. Te dezen verwijzen verzoekers naar een rapport *"Beyond Proof – Credibility assessment in EU Asylum Systems"* van het UNHCR van mei 2013, waarin de manier waarop mensen zich dingen kunnen herinneren en reconstrueren alsook de impact van trauma op het geheugen en de mogelijkheid om feiten accuraat weer te geven wordt beschreven. Verzoekers stellen in dit verband dat veel mensen met het herinneren van feiten en gebeurtenissen uit het verleden worstelen, dat zelfs voor belangrijke of recente gebeurtenissen herinneringen onnauwkeurig, inconsistent en lacunair kunnen zijn, dat dit komt doordat herinneringen een reconstructief proces ondergaan en veranderen over tijd, dat het geheugen voor specifieke details zoals data, namen, woordelijke uitspraken en perifere informatie bijzonder onbetrouwbaar is, dat data en tijds aanduidingen vaak geschat worden en zijn zelden precies, dat de manier van vragen ook beïnvloedt welke herinneringen worden opgeroepen, dat herhaalde interviews inconsistenties kunnen opleveren die te wijten zijn aan het verhoorproces, niet aan onwaarheid, dat mensen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt vaak geheugenproblemen hebben, zoals ook voor verzoeker het geval is, dat symptomen van PTSS zoals vermijding, dissociatie en hyperactivatie kunnen leiden tot vage, inconsistente of ontbrekende herinneringen, dat centrale details beter worden onthouden dan perifere details en dat de normale onbetrouwbaarheid van geheugen nog verergerd wordt door de effecten van trauma op het geheugen en de concentratie. Volgens verzoekers besluit dit rapport dat studies aantonen dat veranderingen in verhalen niet noodzakelijk betekenen dat iemand liegt, dat variatie in

herinneringen, vooral bij traumatische ervaringen, eerder de norm dan uitzondering is en dat besluitvormers rekening moeten houden met de beperkingen en onnauwkeurigheden die inherent zijn aan het menselijke geheugen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd

(Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Verzoekers betwisten de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In verband met de door verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhoud en in hun verzoekschrift aangehaalde geheugenproblemen in hoofde van verzoeker ten gevolge van wat hij zou meegemaakt hebben tijdens zijn tijd als soldaat van het Georgische leger in Afghanistan, wijst de Raad erop dat er tot op heden geen medische attesten voorliggen ter staving van deze problematiek. Hoewel beide verzoekers deze geheugenproblemen in hoofde van verzoeker aanhaalden zowel bij aanvang als in latere fases van hun persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen elementen of omstandigheden aanhaalde die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure konden bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" verzoeker). Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. In deze kan erop worden gewezen dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij moeite had om data te onthouden, maar dat er geen redenen waren waardoor hij het gehoor niet zou kunnen afleggen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). In het verzoekschrift erkennen verzoekers dat verzoeker wel degelijk in staat was gehoord te worden bij het commissariaat-generaal, maar dat wel rekening diende te worden gehouden met het feit dat hij geheugenproblemen heeft. Te dezen oordeelt de Raad dat het feit dat verzoeker zelf aangaf dat hij in staat was zijn persoonlijk onderhoud te doen, in samenhang gezien met voormelde elementen, voldoende is om te oordelen dat verzoekers de geheugenproblemen in hoofde van verzoeker niet aannemelijk maken.

Gelet op wat voorafgaat, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de administratieve procedure.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door de familie van B. S., omdat zij hem verantwoordelijk achten voor de dood van B. S., een medesoldaat van verzoeker die omkwam bij een aanslag met een mijn toen zij gestationeerd waren in Afghanistan.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus, lopen. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat het door verzoekers gezamenlijk voorgehouden relaas, omwille van verschillende redenen, volstrekt ongeloofwaardig is. Zo (a) zijn verzoekers onderling tegenstrijdig inzake de aard van de confrontaties tussen hun belagers en verzoekers vader en of verzoekster al dan niet aanwezig was hierbij. Tevens (b) zijn verzoekers verklaringen, dat verzoekers weinig naar de ouderlijke woonst van verzoeker durfden te gaan wegens de bedreigingen van de familie S. en dat hij wegens de problemen zelf ondergedoken leefde in een appartement in Tbilisi van 2013 tot zijn vertrek, onaannemelijk en/of tegenstrijdig met de verklaringen van verzoekster. Voorts (c) is verzoekers verklaring dat hij, als gevolg van de problemen met de familie S. ook uit het leger werd ontslagen, tegenstrijdig met andere verklaringen die hij aflegde, tegenstrijdig met de verklaringen die verzoekster aflegde en stemt deze niet overeen met de documenten die hij neerlegde. Bovendien (d) zijn verzoekers verklaringen dat hij en zijn ouders meerdere keren klacht indienden bij de politie, maar zij niet ingrepen, bevreemdend, alsook tegenstrijdig met de verklaringen die verzoekster in dit verband aflegde. Verder (ii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Ten slotte (iii) merkt de commissaris-generaal op dat de opmerking die verzoekers advocaat bij het einde van het persoonlijk onderhoud maakte inzake de duur van de onderhoud niet van aard om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het uitdrukkelijk volharden in hun relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontcrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, omwille van verschillende redenen, geen enkel geloof kan worden gehecht aan het gezamenlijk door verzoekers voorgehouden relaas. Deze redenen worden in de bestreden beslissingen terdege als volgt weergegeven:

“U beweert dat de familie S. u sedert 2013 is blijven lastigvallen, onder andere met herhaalde pogingen om met geweld het huis van uw ouders binnen te dringen. Uw verklaringen en die van uw echtgenote daarover zijn echter volstrekt tegenstrijdig.

U claimt immers dat de familie van B. S. sedert 2013 nog acht keer uw ouderlijke woonst bestormde, verspreid over 2013, 2014 en 2015. Uw vrouw zou bij vijf van die bezoeken aanwezig geweest zijn in de woning van uw ouders, waarbij zij telkens snel vluchtte naar het huis van andere burens (CGVS p. 8, 9, 10). U echtgenote zelf verklaart daarentegen dat de familie S. sedert haar tijd nooit opnieuw de woning is binnengevallen, maar wel via tussenpersonen boodschappen doorgaf. Ze verklaart ook dat zij nooit aanwezig was op momenten dat de familie S. u of uw ouders benaderde, en stelt expliciet dat ze nooit snel van hen moest wegvluchten (CGVS echtgenote p. 6). Die verklaringen staan volledig haaks op elkaar, wat de geloofwaardigheid van uw relaas afbreekt.

U verklaarde verder dat u en uw echtgenote weinig naar uw ouderlijke woonst durfden te gaan wegens de bedreigingen van de familie S., en u zou wegens de problemen zelfs ondergedoken geleefd hebben in een appartement in Tbilisi van 2013 tot aan uw vertrek. Uw verklaringen daarover zijn echter onaannemelijk en tegenstrijdig.

U stelt immers dat uw echtgenote en kinderen ook bedreigd werden door de familie S.: zij zeiden dat ze, als ze uw kind of echtgenote zouden zien, ze hen niet in leven zouden laten en wraak zouden nemen (CGVS p. 8). U verklaart echter ook dat uw vrouw, ondanks deze bedreigingen, uw ouders nog altijd thuis ging bezoeken, zij het dan 's nachts, om hen eten te brengen (CGVS p. 10). Dat lijkt een onverantwoord risico, gezien de familie S. - die nota bene uw ouders' burens zijn - haar zouden kunnen tegenkomen, en inderdaad vermoorden. Wanneer u gevraagd wordt waarom u zo'n risico zou nemen, zegt u enkel dat andere familieleden en uw zussen nu eten naar uw ouders brengen, en dat uw zussen dat vroeger ook soms deden maar minder vaak, omdat ze in Tbilisi wonen (CGVS p. 10). Dat verklaart geenszins waarom u en uw echtgenote er toch voor zouden kiezen haar eten te laten brengen naar uw ouders en haar zo vlak bij de mensen te brengen die van plan zijn haar te vermoorden als ze haar zien. Dergelijk onaannemelijk gedrag schaadt uw geloofwaardigheid.

U claimt verder nog dat u sedert enkele maanden na de eerste inval in uw ouderlijke thuis in 2013 naar een huurwoning in Tbilisi ging, waar u onderdook: u verliet de woning helemaal niet meer, precies vanwege uw problemen (CGVS p. 4, 15-16). Uw vrouw claimt echter dat u aan het werk was bij het leger tot kort voor uw vertrek naar Polen in 2019, waaruit valt af te leiden dat u helemaal niet ondergedoken was (CGVS echtgenote p. 9). Ook heeft zij geen weet van de huurwoning in Tbilisi waar u naar eigen zeggen sedert 2013 onafgebroken binnen zou gezeten hebben: zij vertelt enkel dat jullie af en toe wel naar Tbilisi gingen en daar dan voor een dag of een maand iets huurden, zij het dan wel in 2019 en bij de geboorte van uw oudste kind (CGVS echtgenote p. 9). Het feit dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw onderduiken, schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

U stelt dat u, als gevolg van de problemen met de familie S., ook uit het leger werd ontslagen. Uw verklaringen daarover zijn echter intern tegenstrijdig, stemmen niet overeen met de documenten die u neerlegt, en stemmen evenmin overeen met de verklaringen van uw echtgenote.

Zo claimt u zelf aanvankelijk dat u in totaal tien jaar bij het leger gezeten heeft, vanaf 2011. U ging telkens contracten aan van vier jaar: in 2011, in 2015, en opnieuw in 2019, waarbij u het laatste contract niet afmaakte omwille van uw problemen (CGVS p.5). Later verklaart u echter dat u al sedert de start van uw problemen, kort na uw verhuis naar Tbilisi, uw huurwoning nooit meer verlaten heeft, wat logischerwijze niet te rijmen valt met een carrière bij het leger tot 2019 (CGVS p.15). Bij confrontatie stelt u dat u na het overlijden van B. S. geen nieuw legercontract meer aanging en dat u al in 2013 gedwongen werd het leger te verlaten, precies omwille van de dood van S., ondanks uw onberispelijke staat van dienst (CGVS p. 15-16). Bij confrontatie met uw eerdere uitspraak over de contracten in 2015 en 2019, ontkent u eenvoudigweg uw eerdere uitspraak, wat niet ernstig is. Bij confrontatie met het feit dat dat zou willen zeggen dat u van 2003 tot 2013 in het leger zat, wat ook niet kan omdat u slechts 14 jaar oud was in 2003, antwoordt u enkel dat u op uw 17de in het leger ging. U slaagt er zo niet in de tegenstrijdigheden te verklaren. Het gegeven dat u niet eenduidig bent over wanneer u het leger gedwongen moest verlaten, schaadt de geloofwaardigheid van uw

asielrelaas nog verder, gezien u beweert dat het precies wegens de dood van B. S. en uw problemen is dat u ontslagen werd.

Na uw gehoor op het CGVS bezorgde u overigens nog enkele certificaten uit uw tijd bij het leger. Twee daarvan zijn gedateerd in 2017 en in 2019 (zie groene documentenmap), hetgeen niet te rijmen valt met de bewering dat u in 2013 moest stoppen bij het leger én sedertdien volkomen ondergedoken leefde.

Verder verklaarde uw echtgenote dat u wel degelijk in het leger was tot kort voor uw vertrek naar Polen in 2019. Na uw buitenlandse missie in 2013, zo verklaarde zij, zou u steeds in Senaki gestationeerd geweest zijn. U zou weinig verlof gehad hebben van het werk en zij zou op uw verlofdagen naar Senaki gereisd zijn met de kinderen om samen tijd door te brengen (CGVS echtgenote p. 8-9). Bij confrontatie met uw verklaring dat u in 2013 moest stoppen bij het leger, stelt uw echtgenote enkel dat u veel fouten gemaakt heeft en dat u moeilijkheden hebt in het hoofd sedert de ontploffing, hetgeen de tegenstrijdigheid niet verklaart.

Uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen over uw ontslag uit het leger schaden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In deze wijst de Raad op het gestelde onder punt 2.3.6. van het onderhavig arrest waaruit blijkt dat verzoekers er niet in slagen de geheugenproblemen in hoofd van verzoeker te onderbouwen aan de hand van enig medisch attest. Ten overvloede oordeelt de Raad dat, zelfs indien de geheugenproblemen van verzoeker aangenomen worden, deze geen verschoning kunnen bieden voor de voormelde pertinente vaststellingen. Verzoeker verklaart namelijk zelf dat hij vooral last heeft bij het onthouden van data (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). De voormelde vaststellingen hebben evenwel geenszins betrekking op verzoekers verklaringen inzake specifieke data. Waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar het rapport “*Beyond Proof – Credibility assessment in EU Asylum Systems*” van het UNHCR van 2013 inzake de werking van het geheugen en de impact die posttraumatische stress hierop kan hebben, wijst de Raad erop dat het niet voldoende is louter naar algemene informatie uit een psychologisch onderzoek te verwijzen, zonder deze *in concreto* te betrekken op de eigen persoon. Met hun summiere verwijzing naar een rapport tonen verzoekers ook niet aan dat er in hun geval niet kon worden verwezen naar veelvuldige (onderling) tegenstrijdige verklaringen, die geenszins betrekking hebben op kleine details, doch wel om kernelementen van het gezamenlijk voorgehouden vluchtrelaas.

De Raad onderstreept verder dat van verzoekers om internationale bescherming wel degelijk kan verwacht worden dat zij consistente verklaringen afleggen over de kern van hun asielrelaas. Daar een verzoeker om internationale bescherming vervolging meent te vrezen en gebeurtenissen die hier de aanleiding voor zijn doorgaans een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn op diens verdere leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming bij machte zou moeten zijn hierover in een later stadium op coherente en duidelijke wijze verklaringen af te leggen, ook doorheen verschillende opeenvolgende onderhouden, *quod non*. Gezien verzoekers niet willen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op identiek dezelfde asielmotieven en vrees, mag bovendien redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk om hun verzoeken om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas en waardoor zij hierover consistente verklaringen zouden moeten kunnen afleggen.

Met hun louter algemeen betoog en het voor het overige uitsluitend volharden in hun asielrelaas en vrees slagen verzoekers er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen die op ontegensprekelijke wijze nopen tot de volstrekt ongeloofwaardigheid van het voorgehouden gezamenlijk asielrelaas. De Raad treedt deze overwegingen dan ook in hun geheel bij.

2.3.7.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekers, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft hun problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van

het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in bestreden beslissingen verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen hier geen ander licht op.

Gelet op de voormelde informatie komt het aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

“U stelt dat u en uw ouders meerdere keren klacht indienden bij de politie, maar dat zij niet ingrepen. Ook daarover zijn uw verklaringen echter tegenstrijdig en bevreemdend.

Zelf zou u bij de eerste inval in uw ouderlijke woonst samen met uw vader klacht ingediend hebben in 2013. Daarna zouden uw ouders nog bij elke nieuwe gewelddadige inval klacht neergelegd hebben, minstens zeven keer. Zij werden dan door de politie meegenomen naar het bureau om verklaringen af te leggen (CGVS p. 11-13). Uw echtgenote stelt echter dat de politie bij incidenten weliswaar gebeld werden door neven of burenen, maar dat u, noch zij, noch uw ouders ooit klacht neerlegden. Ze ontkent expliciet dat iemand van uw familie ooit naar het politiekantoor ging om klacht in te dienen (CGVS echtgenote p. 6-7). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid werpt zij enkel op dat u zich mogelijk vergist heeft (CGVS echtgenote p. 8). Dergelijke tegenstrijdigheid breekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder af. U stelde tijdens het gehoor overigens dat u nog documenten zou bezorgen van de ingediende klachten, maar stuurde na het gehoor enkel documenten in verband met uw tijd bij het leger (CGVS p. 16).

U legt ook bevreemdende verklaringen af over de reden waarom de politie met al die klachten niets gedaan heeft. De familie S. zou een ver familielid hebben, D. K., die kolonel is bij het leger. Hij zou volledig aan hun kant gestaan hebben en u ook beschuldigd hebben van de dood van B. S., wat zeer bizar overkomt gezien deze man zelf in het leger dient en logischerwijze zou moeten inzien dat u geen schuld had aan de mijnontploffing, waarbij u zelf gewond raakte. Bizar genoeg stelt u dat de S.'s, wanneer ze uw ouderlijke woonst bestormden, kolonel K. opgebeld hebben, waarop deze vier keer persoonlijk ter plaatse kwam, en hen motiveerde om nog meer schade toe te brengen (CGVS p. 11-12). Het komt volstrekt onrealistisch over dat een kolonel niet alleen de kant van de familie S. zou kiezen, maar ook de tijd zou nemen om hen hoogstpersoonlijk te komen motiveren wanneer ze uw familie aanvallen. Verder zou u een neef hebben, B. G., die politiemans is zonder verdere rang (CGVS p. 11, 13). Wanneer u wordt gevraagd hoe iemand met zo'n lage functie invloed kon uitoefenen, stelt u enkel dat hij politielui die naar uw ouderlijke thuis opgeroepen waren, “aanmoedigde” om de familie S. niet tegen te houden maar alles juist erger te maken (CGVS p. 14). Ook dat is een bevreemdende, blote bewering.

Uw echtgenote legde overigens uit dat jullie niet hoopten op bescherming door de politie omdat ze niet goed werken in de regio. Wanneer haar expliciet gevraagd wordt of er een reden zou zijn dat de politie de familie S. zou beschermen, stelt ze niet te weten of er een band is tussen de politie en de familie S., maar dat dat niet uitgesloten is. Bij confrontatie met het feit dat u duidelijk verklaarde dat er sprake is van connecties, stelde ze enkel vaagweg dat jullie van dezelfde mening zijn, maar dat ze niet kan bewijzen dat er connecties zijn. Ze had geen idee wie concreet de connecties van de familie S. zouden kunnen zijn (CGVS echtgenote p. 7-8). Dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte zou zijn, komt niet overtuigend over, wel integendeel: logischerwijze zou kunnen worden verondersteld dat zij op de hoogte is van deze belangrijke elementen in het probleem dat jullie leven al jarenlang beheerste.”

Waar verzoekers in dit verband andermaal verwijzen naar de vermeende geheugenproblemen van verzoeker, wijst de Raad op het gestelde hieromtrent onder punt 2.3.7.3. van het onderhavig arrest.

Gelet op het voorgaande overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

2.3.7.5. Volledigheidshalve merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat de opmerking die verzoekers advocaat gaf aan het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoekster inzake de duur van hun persoonlijke onderhoud – hun advocaat stelde dat het gehoor van verzoekster zeer kort was waardoor zij niet in de beste omstandigheden haar relaas kon doen, en zij snel alle tegenstrijdigheden tussen haar en verzoekers beweringen moest verklaren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9-10) – geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. In deze merkt de Raad op dat de duur van een persoonlijk onderhoud geenszins zonder meer een indicatie vormt voor de grondigheid en volledigheid van het gehoor, noch een oordeel inhoudt over de kwaliteit van het onderzoek naar het vluchtrelaas. Bovendien kan de duur van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, het persoonlijk onderhoud duurde van 17.28 uur tot 18.23 uur, de voormelde tegenstrijdigheden geenszins verschonen en werd verzoekster zelfs met tegenstrijdigheden geconfronteerd. Het thans louter wijzen op de duur van het persoonlijk onderhoud is geenszins van aard de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.7.6. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor hun vertrek in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS